

לרדת

שדה כבלות

הנשמה

יוצאת מהג'ינס. כל שבוע רצה לחייט להצר את המיכסיים. ממיספר 44 ירדתי ל-36. לים אני הולכת בבגדיים של-טינגה, עם קו ירכיים גבוה ומחשוף עמוק. פעם בשבוע תוקף אותי רעב, ואני אוכלת חצי שניצל עם חצי פתוח ארמה. הרופא אמר שאני טיפשה שעשיתי דיאטה כזאת, בלי פיקוח. הוא נתן לי כדורי ויטמינים וכדורים מעוררי-יאבון, אבל לא לקחתי אותם. השתנית גם באופי. נעשיתי עדינה יותר. שמנים הם בדרך-כלל רעשניים, מנסים למשוך תשומת-לב. היום אני לא יישה צורך בזה, ומדברת בשקט.

התעקשתי שכן. החלטתי שזהו זה, הפעם ארוה אחת ולתמיד. התחלתי לאכול רק ארוחה אחת ביום, ארוחת-בוקר, שכללה ביצה, פרוסת לחם, עגבניה ומלפפון. במשך היום, כשהייתי מאוד רעבה, הרשיתי לעצמי פרי אחד בלבד. שתיתי 10 כוסות קפה ביום, עם סוכריות כמוכן, ועישנתי הרבה סיגריות.

300 גרם

תות-שדה ליום

בשבוע הראשון לא הרגשתי רעב. היתה לי הרגשה טובה, כי ראיתי שאני יורדת במישקל. בשבוע השני הרגשתי שאני לא מרוכות בעבודה, מתעצבנת מכל דבר קטן, ורבה עם כולם על שטויות. למרות הכל המשכתי בדיאטה, וכעבור שבועיים נרגעתי. אז באה תקופת העייפות. כל הזמן רציתי לישון. העייפות עברה אחרי שבועיים, והכל היה בסדר.

זכיתי בהתערבות, ויותר מזה. תוך חודשיים הורדתי 20 קילו. אז הרגשתי שאני כבר לא רוצה יותר לאכול. כמעט כל מה שאכלתי היקאתי. עכשיו הגוף שלי רוחה כל מזון. ביומיים האחרונים, למשל, הצלחתי לאכול רק 300 גרם תות-שדה ליום. אני אוכלת כמה תותים, ומרגישה מלאה. עכשיו קשה לי אפילו לאכול את כל ארוחת-הבוקר הריאטתית שלי. תפוזים ואשכוליות גורמים לי צרבת, והרופא אמר שיש חשש לאולקוס.

בעבודה כולם מנסים להאכיל אותי. אני אוכלת קצת, וכעבור עשר דקות רצה להקיא. אני לא שמה אצבע בגרון, או משוה — זה בא לבד. איברתי את

אוכלת בלי הכרה, פשוט טורפת, ללא הגבלה. הסתגרתי בבית, ולא רציתי לראות אף אחד. פה ושם היו בחורים שהתחילו איתי. העובדה שהייתי שמנה לא הפריעה לי, אבל מצידם היתה בעיה. הם התביישו לצאת בחברתי. כן, שמעתי שיש גברים

סיפרה חני רוטלוי: הייתי ילדה שמנה. אנשים היו צוחקים עלי, כמו שצוחקים על כל שמן. זה פגע בי, אבל שיתקתי כאילו זה לא איכפת לי. ניסיתי להיות יותר טובה, בתיקווה שישכחו שאני שמנה. ההורים ושני אחיי לחצו שאעשה

עד לפני חצי שנה היתה חני רוטלוי בחורה שמנה, שלא טרחה במיוחד לטפח את עצמה. היא הסתובבה כשמלות רחבות, חסרות צורה; והחיים עברו עליה כשיעמום אחד גדול. החלום שלה, ללבוש מיכנסי ג'ינס הדוקים וחולצה בתוך המיכנסיים,

שני צעירים שמנים החליטו לרזות. הם רזו, ורזו ולא יכלו להפסיק — ולדברי המומחים הם נתונים עכשיו במצב מסוכן

להיות דומה לה. התחלתי לאכול כמויות אדירות של ממתקים, ונורא נהניתי מזה. התחלתי גם להפיע במיסגרת של מופע לילדים, בתור הכפיל של ציפי שביט, לבוש מיכנסיים קצרים, כמוה. הולילה לא פסקה גם כשגדלתי. בעיקר ממתקים. האוכל היה אצלי פולחן. שתיתי רק מילקשייק ושוקו, לא מים, חס וחלילה. הייתי אוכל כל היום, כמעט ללא הפסק. בקיצור, חגיגת קלוריות. תמיד הייתי עייף, הרי סחבתי עלי מישקל של עוד כנאדם. לכל מקום, אפילו למרחק קצר מאוד, הייתי לוקח מונית. בקושי יכולתי ללכת, עם כל הכובד הזה.

ההנאה מאוכל. בזמן האחרון אני סובלת, אחרי האוכל, מכאבי-בטן אינמיים ושילשולים. בשבוע שעבר פשוט התמוטטתי, אחרי ששכחתי לאכול במשך ארבעה ימים. היתה לי סחרחורת וראיתי שחור מול העיניים. ישנתי שלושה ימים רצופים. חוץ מזה, אני מרגישה מצויין. אוהבת את הדמות הנשקפת במראה, ומקווה מאוד שלא אשמין שוב. לא נראה לי שזה עלול לקרות. אני לא

שאוהבים שמנות, אבל אני לא נקלתי בהם. אגב, אותם בחורים, שאז לא הלך לי איתם, רצים אחרי היום, אבל יוני לא מסתכל עליהם בכלל. לא בתור נקמה, אלא בגלל שאני חושבת שזו לא בוששה להיות שמנה, ואני לא רוצה שייצאו איתי בגלל החיצוניות שלי, אלא בגלל מה שאני.

הכל התחיל בהתערבות עם אחי הגדול. הוא אמר שלא אצליח לרדת תוך חודשיים ל-60 קילו, ואני

ריאטה. ניסיתי. הייתי מורידה חמישה קילו, ואחריכך עולה שישוה. זה לא הלך.

הייתי נערה שמנומת. בתקופת הצבא שקלתי 65 קילו. שרתתי כפקידה בשארם. זו היתה תקופה משגעת. עם הרבה חברים ואווירה של כיף. היו לי מחזורים, כמו לכל החיילות. אחרי הצבא שמנתי עוד יותר. הייתי פקידה בכנק, ואכלתי גם בזמן העבודה. בבית מול הטלוויזיה, הייתי

נסיים, נראה כבלתי-אפשרי, בלתי ניתן להשגה. מישקלה היה 73 קילוגרם, שהתחלקו על 1.60 מטר.

חני בת 25, העובדת כמזכירת מערכת, היא כיום סיפור אחר לגמרי: נאה, מטופחת, חטובת-גוף ושוקלת, קשה להאמין. רק 47 קילו. היא אומרת, אבל שהיא כבר לא רוצה לרזות יותר, אבל ממשיכה לאבד מישקל בקצב, מכיוון שקשה לה לאכול. כתוצאה מהדיאטה הראסטית שכפתה על עצמה.

תיסרוקת אופנתית ואיפור. היא נהנית משפע של מחזורים והרבה מחמאות על הופעתה החיצונית. יש לה חבר קבוע, היודע כל מה שעובר עליה ומפציר בה להשמין קצת. חני מנסה להשמין אבל היא לא יכולה.

לפני ואחרי מימין: חני רוטלוי כחיילת — פנים עגולות, סנטר כפול, לא מטופחת. משמאל: חני כיום — פחות 26 קילוגרם, בגינס צמודים, חגורה המדגישה את המותניים הצרים.

ניסיתי אל כל הדיאטות שבעולם, ולא הצלחתי. נקבע לי תור בבית-חולים, לניתוח לעקיפת הקיבה, אבל ברגע האחרון ביטלתי את העניין. ראיתי את הצלקת הנוראה לאורך בטנו של חבר שלי, שעבר את הניתוח, והחלטתי שזה לא בשבילי. יום אחד צילמו אותי באיזה פיקניק, וכשראיתי את התמונות, הייתי כשוק מהגודל שלי. באותו רגע החלטתי לרזות. התחלתי לשכנע את עצמי שאני שונא אוכל, שזה מגעיל אותי. זה לא היה קל, אבל לאט לאט הצלחתי, וצימצמתי את כמויות האוכל. התחלתי למלא את עצמי רק ביוגורט, כ-30 גביעים ביום, ונעשיתי אנטי-אוכל, פרט ליוגורט. פעם בשבוע אני מנסה לאכול מרק ירקות, בשר, סלט, אבל מקיא כעבור עשר דקות, וסובל מכאבי-בטן חזקים, שלא נרע. לפני שלושה חודשים התמוטטתי, כתוצאה מחוסר ויטמינים. לא יכולתי לזוז והייתי לי סחרחורת. הרופא נתן לי כדורי ויטמינים, וביקש שאתחיל לאכול נורמלי. לא יכולתי. אני סובל בזמן האחרון מכאבי-ראש חזקים, חורים בשיניים, דלקות בחניכיים, בחילות וחולשה. אני גם מתוח ועצבני. הרופא אמר שאני סובל מתת-תזונה ונמצא כדרך לאישפוז בבית-חולים. אני מנסה לאכול עגבניה ומלפפון ביום, ולשתות קצת מיץ-תפוזים.